

I

Devin Bressard knipperde niet eens met zijn ogen toen Grace haar zoete ijsthee vol in zijn gezicht had gegooid.

Met een stalen blik keek hij haar aan. ‘En, voel je je beter nu?’

‘Jammerlijke verspilling van een goed glas thee.’

‘Hè, wat sneu voor je.’ Hij pakte een servet van de arm van een ober die vlak bij hen stond.

Hij vond het helemaal niet sneu voor haar. Ze griste haar tas van de bank en kwam overeind. ‘Perfect einde van een perfect fiasco.’

‘Ik hoop dat je niet verwacht dat ik overeind kom.’ Hij wierp een snelle blik op het ijsblokje in zijn schoot, dat daar als een dobbelsteen was blijven liggen.

‘Dat verwachtte ik toch al niet.’ Ze beende langs de andere gasten in de *diner*, die met open mond toekeken. Een drankje in het gezicht gooien van Devin Bressard had niet op haar to-dolijst voor vandaag gestaan, maar ze schoof het er alsnog tussen en vinkte het met een vette, rode streep af.

Dat hij niets had met haar proza of haar personages, dat was één ding. Maar de tragische plotwending die ze had bedacht belachelijk maken? Zeggen dat het de grap van de week was geweest, dat hij in tijden niet zo had gebulderd? *Hallo...* Nog nooit van professionele beleefdheid gehoord?

Ze slikte de brok die niets in haar keel te zoeken had weg. Haar lezers verwachtten de plotwendingen die haar personages in de verwickelingen stortten die hij zo ‘amusement’ vond. Ze knikte naar een ober, pakte haar jas aan en liet een fooi in zijn hand glijden.

Hij hield haar hand even vast. ‘Kan ik u iets te drinken aanbieden, mevrouw Evangeline?’

‘Dank u, maar nee. Ik heb me net ontdaan van mijn vorige drankje.’

Haar boeken waren grappig, ad rem en stoer. E-mails, tweets en blogs bewezen dat ze mensen wist te raken. Haar interviews en op-

tedens waren eigenlijk altijd een succes. Wat kon het haar schelen wat die vent dacht?

De koude decemberlucht trof haar vol in het gezicht, alsof ze nog niet genoeg om de oren had gekregen. Ze was niet in de stemming voor het metropubliek en besloot een taxi naar de Upper West Side te pakken; vervolgens klostte ze naar haar appartement op de vierde verdieping. Ze schopte haar Louboutins in de hal uit en liet haar jas en tas op de bank vallen, waarna ze op bed neerplofte en haar vriendin belde.

Ze was nog maar nauwelijks uitgesproken toen MC al vol ongelooft uitriep: 'Devin Bressard? Je hele glas?'

'Nou... ik had een of twee slokjes genomen.' Grace veegde een traan uit haar ooghoek.

'Gracie... *Devin Bressard*.'

'En wat dan nog.' Ja, hij had een Broadwayshow op zijn naam staan, en ja, zijn toneelstukken werden keer op keer door de theatercritici de hemel in geprezen. Nou, gefeliciteerd. Haar boeken werden over de hele wereld verkocht. Toch moest ze vechten tegen de tranen. 'Hij vond Danielles verdrinking reuze grappig.'

'Wat?' MC klonk wat milder nu. 'Hoe durft-ie?'

'Schuddebuikend bulderend grappig.'

'Het is niet waar.'

Grace liet een vinger langs de franje van een pruimkleurig kussen glijden. 'Vond jij het grappig?'

'Ik heb tranen met tuiten gehuild.'

'Goed zo. Ik bedoel, fijn dat je het zo voelde. Devin zou pathos nog niet herkennen als hij er tot zijn nek toe in stond.' Als drijfzand. Ze genoot eigenlijk best van dat idee... hoe hij zou wegzakken... heel langzaam...

'Toch is hij echt wel briljant.'

MC hoefde niet zo bewonderend te klinken.

'En reuzeknap, al heb ik 'm natuurlijk nog nooit van dichtbij gezien.'

'Stelt niet zo veel voor hoor.' Al had hij wel strakke gezichtstrekken, een mooi contrast van grijze ogen met zwart haar, iets mondains. 'Het punt is dat ik vol goede bedoelingen naar hem toe ging en hij me uitlachte.'

‘Hij lachte je niet uit.’

‘Hij lachte mijn boek uit. Hij zei dat zoiets in het echt nooit zou gebeuren. Ik antwoordde dat kunst meeslepender is dan de werkelijkheid. En weet je wat hij toen zei? “Kunst wel, ja.”’

‘Dus hij was het met je eens?’

‘Nee, hij insinueerde dat mijn werk geen kunst is.’

‘O.’

Grace keek omhoog naar een impressionistische tekening van haar eerste boekomslag, dat een fan voor haar had gemaakt. ‘Hij noemde het geconstrueerd en nep.’ En dat op een toon die suggereerde dat ze dankbaar moest zijn voor zulke opbouwende kritiek.

‘Nou ja, dan ben je nu tenminste wel klaar met hem.’

‘Klaar?’

‘Toch?’

‘Ik ben pas klaar als ik zijn ongelijk heb bewezen.’

Even was het stil aan de andere kant van de lijn. ‘En hoe wil je dat gaan doen?’

Grace wilde net zeggen dat ze dat niet wist, maar bedacht opeens iets. ‘Ik ga hem volgen. Alle manieren waarop zijn leven zomaar zou kunnen ontsporen, alle dingen die hij mist, in kaart brengen.’ Ze kreeg het warm bij het idee. ‘Ik ga hem schaduwen, zoals Lizette in *Meesterwerk*.’

‘Die uiteindelijk gewurgd werd. Die?’

‘Maar zichzelf toch wist te redden.’ Haar lezers waren dol op Lizettes moed en vindingrijkheid.

‘Gracie...’

Ze voelde zich weer helemaal energiek worden. ‘En als ik dan klaar ben, eet hij niets anders meer dan... eh, dode vogels. Met tabasco.’

‘Brr, geen prettig beeld.’

Juist wel. In haar fantasie ontrolde het zich als complete speelfilm. Oké, de veren waren misschien wat veel van het goede.

MC zuchtte. ‘Ik hoop dat je weet wat je doet.’

Dat deed ze niet, maar dat had haar nog nooit tegengehouden.

De volgende ochtend ging Gracie op Devin Bressard-jacht. Het moderne, blauwgroene glazen gebouw torende hoog boven de architectuur van de nabijgelegen East Village uit, letterlijk en esthetisch. Veel van het karakter van de stad werd bepaald door de oude architectuur, maar dit gebouw, met zijn strakke lijnen en koele tonen, oogde op een of andere manier aantrekkelijk en warm.

Had ze zich hem in zoiets voorgesteld? Hoe? Ze kende de hele man immers niet. Maar dat ging veranderen. Goed genoeg om hem te kunnen laten zien dat het leven net zo onvoorstelbaar kan zijn als haar boeken en net zo dwaas als haar personages. Ze haalde haar neus op – en kreeg een volle lading uitlaatgassen van een passerende bus in haar neus. Ze proestte het uit en stak over naar de andere kant van de straat.

Zo vroeg op de ochtend waren er nog niet veel voetgangers. Ze liep langs het bankje voor het appartementencomplex waar hij moest wonen, tuurde naar binnen bij de Brazen Fox, het café ernaast, en wierp meermaals steelse blikken op de voordeur. Geen teken van leven.

De volgende straat stond vol met huizen uit vroeger tijden, drie tot vier verdiepingen hoog. Ze ontdekte er de Nevada Smith, een grote sportbar waar haar uitgever graag naar voetbal keek. Was Devin een sportfan? Zou ze hem daar vinden, met een pul bier aan zijn mond, terwijl hij woest naar een tv-schermbijeenkomst gebarste?

Het was makkelijker om zich hem aan de overkant voor te stellen, in een stoel bij de barbier in Kiehls Spa 1851. Misschien deed hij wel geen van beide. In dit tempo zou ze er nooit achter komen. Wat ging ze eigenlijk doen als hij de hele dag thuis doorbracht? Ze besloot die gedachte te negeren. Hij kon moeilijk de hele dag binnen blijven. Ze glipte Ricky's Revolver in. Boven de rijen Revlon-make-up uit kon ze mooi de ingang in de gaten houden en een beetje opwarmen.

Een winkelbediende bleef even staan en vroeg of ze iets nodig had. 'Ik kijk alleen maar, dank u.'

Nog steeds geen Devin. Dit begon saai te worden. Ze pakte haar telefoon en bekeek de nieuwste twitterberichten, terwijl ze af en toe een blik naar buiten wierp. Iets trok opeens haar aandacht, maar het was niet buiten. Met open mond keek ze naar een foto van zichzelf: *Grace Evangeline verzuipt haar date*. Iemand had haar gezien en

gefotografeerd. En erover getweet. Gelukkig stond de ecru jurk van gisteren haar best goed.

Eronder stond een foto van Devin die zijn gezicht depte met een servet; de opname was gemaakt door roddelkoningin Livinia Dare. *Toneelschrijver/regisseur Devin Bressard krijgt de volle laag van Grace Evangeline. Wat zei hij wel niet?* Ze klikte door naar Livinia's blog en vond daar een overdreven verslag van de gebeurtenissen, en een oproep aan de lezers om mee te speculeren. Ze scrolde ver genoeg door om te weten welke kant dat op ging.

Wat een vernedering zou het zijn als mensen echt wisten wat er was gebeurd. Ze tuurde naar Devins voordeur en voelde even de drang er snel en ver vandoor te gaan, maar wist die neiging te onderdrukken. Hij ging vast nog liever dood dan te reageren op dit soort tweets. Ze verliet de winkel en stak weer over naar zijn kant van de straat. Ze zag de glazen deuren open zoeven en ze dook weg in de bushalte, maar de man die naar buiten kwam, was ouder dan Devin.

Echt, hoelang sliep die vent wel niet? Ze stond hier al sinds vijf uur vanochtend te blauwbekken en het was nu bijna negen uur. Maar net op dat moment kwam hij naar buiten, keek even omhoog naar de hemel en nam het weer en de ochtend in zich op. Hij oogde ontspannen en uitgerust, niet alsof hij wezenlijk had geleden onder haar 'theewerpactie'.

Met haar gezicht diep weggedoken in haar sjaal tuurde ze door het plexiglas om de scène in zich op te nemen. Geen glazenwasser die boven zijn hoofd bungelde. Geen man met explosieven om zijn middel. Geen op hol geslagen bus of psychotische taxichauffeur. Al moest Devin wel een stapje opzij doen voor een keffende chihuahua.

Tja, dit was de realiteit. Hij draaide zich om, liep van haar weg en haastte zich door de kille ochtend, alsof hij geen enkele zorg aan zijn hoofd had. Ze glipte het bushokje uit en volgde hem in haar eigen snelle tempo. Wat als –

'O! O, het is niet waar! O... jij bent Grace Evangeline!' Een jonge vrouw bleef op de stoep staan, haar handen voor haar gezicht geslagen. 'Ik heb je gezien op Good Morning America! Ik hing aan je lippen.'

Grace moest lachen. 'Je hebt een goed geheugen, dat was twee

jaar geleden.’ Ze was sindsdien al op talloze andere programma’s geweest, inclusief Ellen en The View. De populariteit van deugd en heldhaftigheid in hedendaagse romans had velen verrast. In plaats van gekwelde heldinnen die dominante mannen nodig hadden, ging het in haar boeken om leuke meiden met flair, pit en het vermogen om ‘nog niet’ te zeggen. Ze had het huwelijk weer hip weten te krijgen, met bruiden die complete Grace Evangeline-bruiloften vierden, net als de bruiloften in haar boeken.

‘Ik vond het een geweldig interview. Op dat moment beseftte ik dat jij mij bent. Ik bedoel, alles wat ik wil zijn. Op een dag.’

‘Dat is heel lief, ik hoop dat je aan je ambities vasthoudt.’ Dit soort mensen was het leukst aan haar werk – maar niet nu. Ze speurde het trottoir af en fronste. Waar was hij gebleven?

‘Ik studeer Engels aan de universiteit hier.’

De woorden bleven maar komen, hoewel Grace alweer was gaan lopen. ‘Ik wil niet bot zijn, hoor, maar ik ben met een onderzoek bezig en moet nu echt gaan.’ Devin had er stevig de pas in. ‘We kunnen online verder praten, als je wilt.’

‘Dank je wel!’

Drie straten verderop sloeg Devin rechts af en ging op in de rij wachtenden in City of Saints. Grace baande zich een weg naar het eind van de rij en hield een krant op om haar gezicht te verbergen. Devin stond vier mensen voor haar. Het was riskant om zo dichtbij te komen, maar er kon iets gebeuren, het lot kon zomaar toeslaan en dat kon ze hem dan in het gezicht slingeren. Nou ja, dat had ze al min of meer gedaan. Maar iets kon –

‘Ik kan het gewoon niet geloven,’ riep een studente achter haar. ‘Het is net als in een van je boeken, dat ik je zomaar ontmoet!’

Elk ander moment had Grace het meisje echt wel aandacht geschonken, maar nu fluisterde ze: ‘Ik probeer niet herkend te worden.’

‘O, chill. Spannend.’

Twee mensen voor hen draaiden zich om. Grace zakte verder achter de krant weg. Ze had geen hakken aan moeten trekken, nu stak ze boven de meeste hoofden uit. Niet boven dat van Devin, natuurlijk. Op haar hakken van tien centimeter kon ze hem in de ogen kijken; al wilde ze dat uiteraard volstrekt niet.

‘Als je me alleen maar zou willen verklappen hoe ik verder kom.’
De rij schoof op. Ze moest eigenlijk haar missie afkappen, en morgen gewoon een nieuwe poging wagen.

‘Ik weet zeker dat als ik maar connecties had, een aanbeveling...
O, een aanbeveling van Grace Evangeline!’

Verbijsterd liet Grace de krant zakken. Welk deel van ‘niet herkennen’ snapte dit mens niet?

‘Pratt?’

Ze keek op en zag dat Devin haar over zijn schouder aankeek. Hij gebaarde de klanten tussen hen in dat ze voor mochten gaan.

‘O.’ Ze gooide de krant op een tafeltje. ‘Devin.’

‘Verbaasd?’

‘Wat anders?’

‘Weet ik niet. Ik kom hier elke ochtend, maar ik heb jou hier nog nooit gezien. Een mens zou bijna gaan denken dat je achter me aan zit.’

Ze proestte. ‘We komen elkaar toevallig tegen en jij denkt gelijk dat het om jou draait?’

‘Ze is op een missie,’ onderbrak de aanstaande schrijfster hen. ‘Research.’

‘Research.’ Hij beet zijn tanden op elkaar. ‘Ben je mij aan het stalken, Pratt?’

‘Noem me niet zo. Noem me Grace of Gracie of Grace Evangeline.’

‘Je *nom de plume*?’ Hij schoof een plek op in de rij, hoewel hij haar helaas nog steeds aankeek.

‘Het is mijn doopnaam.’

‘Je ouders hadden grootse plannen.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Voor je toekomst, en je roeping, blijkbaar. Ik hoop dat je het waarmaakt, al was je gisteren niet erg gracieus.’

‘Man, stel je niet zo aan. Het was één glas thee.’

‘In het openbaar “geserveerd”.’

Ze zag de tweets weer voor zich. ‘Misschien reageerde ik een beetje overdreven.’

De barista vroeg: ‘Kan ik u helpen?’

Devin maakte een handgebaar dat ze voor mocht.

Ze was hier nog nooit geweest, maar zei snel: ‘Een amandelmelk-cappuccino, graag.’ Ze legde geld op de balie, terwijl Devin haar strak en kil bleef aankijken.

De barista keek nu hem aan. ‘Een Ethiopische filterkoffie?’

Hij knikte. ‘Dank je, Angela.’ En toen weer tegen haar: ‘Je moet niet om een mening vragen als je de waarheid niet wilt horen.’

‘Jouw mening is niet meer dan dat, ja.’

‘En ik sta er nog steeds achter.’

Natuurlijk. ‘Je weet gewoon niet beter, stakker. Maar dat komt nog wel.’

‘Is dat een dreigement?’

‘Houd toch eens op. Stuur me je stomerijrekening maar.’ Ze pakte haar beker koffie en zoette die met agave.

‘Beter nog’ – hij boog zich dichterbij haar toe – ‘doe wat je niet laten kunt, maar laat mij erbuiten. Tenminste tot je iets hebt geschreven met enige substantie en eerlijkheid en niet zo veel gemuts.’

Wat maar weer bewees dat hij niets van haar werk had begrepen.

‘Kom eens met een beetje inhoud.’

‘O, je wilt inhoud?’ Ze draaide zich om naar de aspirant-schrijver. ‘Hier, een connectie voor je, schat: Devin Bressard, toneelschrijver en regisseur.’

Met dat ze zich omdraaide en wegliep, hoorde ze achter zich een bijna ademloos: ‘Regisseur?’

Devin had twintig minuten nodig gehad om zich los te weken van deze schrijver in spe, die bereid was haar hele roman zo uit het raam te gooien voor een kans om de volgende Broadway-hit te schrijven. Zijn koffie was lauw toen hij de ingang van de metro bereikte en de trap af liep.

Hij was laat voor zijn bespreking, deed daar of hij geconcentreerd luisterde en keerde toen weer terug naar huis met een deadline als een happende hond op zijn hielen. Alleen wilden de woorden maar niet komen. In minder dan vierentwintig uur tijd was Grace Evangelina Pratt erin geslaagd zijn dag twee keer te verknallen.

Hij pakte zijn jas en ging weer naar buiten, de grauwe sneeuwzwangere middag in. De kou verkleumde hem tot op het bot. Hij zette de kraag van zijn jas op en liep naar Union Square en zijn adem vormde kleine wolkjes. Hij wou dat de hemel eindelijk haar lading losliet en zo de druk doorbrak die de stad fijn leek te knijpen.

De lampjes in de bomen en de etalages waren letterlijk lichtpunten in het intense grijs, maar het verkeer gromde en mensen blafden. De feestdagen mixten agressie en opgewektheid tot een stevige cocktail, brachten het beste en het slechtste in mensen naar boven.

Hij bleef staan om te luisteren naar een band, waarvan alle leden dreadlocks hadden en die een reggaeversie zong van *Go Tell It on the Mountain*. Enkele momenten later liet hij een dollarbiljet in hun blikje glijden en liep door. Wat Grace ook mocht denken, hij steunde altijd amateurtalent, hield juist van de passie die artiesten naar straathoeken en metrotunnels en theaterpodia bracht.

Waar hij echter een grondige hekel aan had, was verspild talent, zeker onvolgroeid talent dat door succes abrupt tot stilstand was gekomen. Hij kende haar verkoopcijfers, haar hysterische fans. Maar dat maakte haar werk nog niet geschikt voor het theater. Daarvoor moesten ontwikkelingen subtiel zijn, terwijl die van Grace hartverscheurend waren en volstrekt onrealistisch. Hij weigerde er de planken mee op te gaan. Punt uit.

Grace bracht de hele dag door met het observeren van Devins milieu. Nu ze aan den lijve ondervond hoe ongelooflijk saai surveilleren was, zou ze er nooit meer zo makkelijk over doen. En dit was nog maar één dag. Pas toen Devin weer naar buiten kwam en in de vallende schemer wegliep, zag ze potentie voor iets groters. Autolichten schenen in haar ogen, terwijl ze hem volgde. Omhuld door de herrie van piepende remmen, sirenes, optrekkende motoren en claxons, aangevuld met flarden muziek uit de verschillende bars, cafés en restaurantjes, glipte ze door de menigte om Devin Bressard bij te houden.

Ook al had ze het stilzitten en wachten vreselijk gevonden, nu begon ze zich af te vragen hoe ver hij wilde gaan. Het begon drukker te

worden in de winkels en culturele hotspots van Union Square, maar het was er dan ook de tijd van het jaar voor.

Devin liep het Lee Strasberg Theater en Film Institute in, en daarna het Irish Repertory Theater. Ze kon niet dichtbij genoeg komen om de conversatie op de eerste locatie te kunnen volgen, maar bij de tweede ging het blijkbaar om renovaties. Hij werd beide keren allerhartelijkst ontvangen. Die mensen kenden zijn nare kant zeker niet. Of hij bewaarde die speciaal voor haar.

Het begon echt donker te worden toen hij zich bij de mensen van het Irish voegde voor een Franse uiensoep en een knapperig baguette in de Au Bon Pain. Een brutale brunette schoof bij hem aan, maar ze had duidelijk iets met een grote Ier, dus Grace schreef haar af – niet belangrijk genoeg voor Devin. Toen slaakte ze een zucht. Het was allemaal... zo normaal.

Ze had zich allerlei calamiteiten voorgesteld die hem zouden kunnen overkomen, maar voorstellen was niet goed genoeg. Ze had inhoud nodig. Ze wilde op specifieke momenten kunnen aanwijzen waar de boel zomaar had kunnen omslaan, ‘krampachtige plotwendingen’ zoals hij haar verweten had. Ze wilde bewijzen: toen jij dit deed of daarheen ging, was je net zo dicht bij een catastrofe.

Het was altijd gemakkelijk haar personages in een poel van gevaar en liefdesverdriet te storten. Ze liet ze zelden doodgaan, en dat maakte Danielles verdrinking juist zo aangrijpend. Grace beet op haar onderlip bij de gedachte dat hij er hard om had moeten lachen. Lachen!

De sirenes die ze hoorde, konden bij een politieauto horen, of bij de brandweer. Een ambulance, op weg naar een tragisch ongeluk. Iemands leven veranderde hier en nu, op dit moment – misschien een beetje, misschien onherkenbaar. Door dit soort dingen in haar boeken te verwerken, kwamen haar personages echt tot leven. Het was niet grappig bedoeld – mensen leden, mensen triomfeerden. Zij beschreef het alleen maar.

Uiteindelijk ging Devin weer terug naar huis. Als hij de metro nam, zou zij er ook op moeten stappen. Maar hij hield er blijkbaar van zijn benen te gebruiken en liep dezelfde weg terug, zij het via een andere straat. Toen ze het plein en de winkeldrukke verlieten,

waren er al minder mensen op straat. Ze vergrootte daarom de afstand tussen hen, al had hij geen enkele keer achteromgekeken.

Ze schrok toen ze achter zich opeens voetstappen hoorde. Twee oudere mensen haastten zich langs haar. Pff... dat had –

Een arm klemde zich om haar nek. ‘Geef me je tas!’ siste de man in haar oor.

Het was een Louis Vuitton-tas.

‘Nu!’

Ze voelde geen mes, geen kolf van een wapen.

Hij trok zijn arm strakker aan, ze voelde hoe haar keel werd dichtgeknepen. ‘Snel een beetje!’

Maar ze voelde ook adrenaline door zich heen stromen.

Ze tilde haar linkervoet op en boorde de hak van haar schoen in zijn wreef. De man schreeuwde het uit. Ze draaide zich om, schopte tegen zijn knie en duwde tegelijkertijd met beide handen. Toen hij omviel, dook ze snel het verkeer in. Ze schoot naar de stoep aan de overkant, drukte haar tas stevig tegen zich aan en dwong zichzelf niet in paniek te raken. De aanvaller volgde haar niet.

Wat een geluk dat die man niet groter was geweest, of sterker. Ze probeerde rustig door te ademen. Misschien moest ze haar surveillance tot de dag beperken, maar dan miste ze alle gevaren die in het duister loeren en daarmee juist datgene wat ze wilde bewijzen. Dit had Devin net zo goed kunnen overkomen. Hij had degene kunnen zijn die nu stond te trillen en dacht dat het net iets uit een van haar boeken was.

Ze slikte de neiging om in tranen uit te barsten weg. Wat een lapzwanen. Niet helemaal zeker welke man ze daarmee bedoelde, haastte ze zich de metro in en ging terug naar huis.

Devin had zijn hand er niet voor in het vuur willen steken, maar de vrouw die de straat overstak had verdacht veel op Grace geleden. Nee, dat was te raar. Een keer in zijn koffiebar, dat kon nog. Maar twee keer op een dag, in dit deel van de stad? Zelfs zij was niet zo idioot. Hij dacht dat alleen maar, omdat hij haar niet uit zijn gedachten kon krijgen.

Er waren maar weinig mensen die hem zo irriteerden. Een drankje in zijn gezicht gooien – wie deed dat nou? Ze gedroeg zich als een van haar heldinnen, melodramatisch en volledig van zichzelf overtuigd. Helemaal niets voor het theater. Hij had haar een gunst bewezen door haar af te wijzen. Ze kon fijn haar eigen niche gaan vullen, als ze hem maar met rust liet.

Eenmaal thuis hing hij zijn jas op, strekte zich uit op de bank en opende zijn MacBook. Soep en brood waren toch niet echt genoeg geweest en dat verbaasde hem, maar toen herinnerde hij zich opeens dat hij zijn lunch gefrustreerd had weggegooid. Grace' boek had hem alle eetlust benomen. De toonzetting, de zinsopbouw en die veel te opdringerige vertelstem waren frustrerend; helemaal nu hij het zich niet kon permitteren om afgeleid te worden.

Met een zucht kwam hij overeind. Zijn koelkast bood enkel onderdak aan wat rauwe groenten, die hij staand aan het aanrecht naar binnen werkte. Het uitstapje had zijn hoofd vrijgemaakt, totdat hij haar had gezien – of ook niet. Idioot. Hij had helemaal niets gedaan om Grace Evangeline Pratt aan te trekken. Maar misschien was het bij een volgend bezoek aan de markt een idee om een knoflookstreng om zijn nek te hangen.

Hij gooide de restjes van de groenten in de vuilnisbak, opende een keukenkastje en viste er een fles Southern Comfort uit. Geen idee waarom dat zoete spul hem opeens aantrok, tenzij het kwam door Grace' accent toen ze de ober precies instrueerde hoe ze haar mierzoete thee wilde. Devin moest heimelijk lachen. Ze had er gelukkig niet van kunnen genieten.